

§ 18. Nie wolno używać milicyjnych pałek gumowych wobec osób, którym założono kajdanki, prowadnice, kaftany bezpieczeństwa lub pasy i siatki obezwładniające.

Użycie chemicznych środków obezwładniających i pocisków miotanych.

§ 19. Aerozolowe środki obezwładniające można stosować w razie:

- 1) odpierania czynnej napaści,
- 2) przywracania zakłóconego porządku publicznego,
- 3) pokonywania czynnego lub biernego oporu.

§ 20. 1. Chemiczne środki obezwładniające miotane oraz pociski miotane można stosować w razie:

- 1) przywracania rażąco zakłóconego porządku publicznego,
- 2) obezwładniania osób podejrzanych o popełnienie niebezpiecznych przestępstw oraz niebezpiecznych przestępców,
- 3) bezpośredniego zagrożenia albo zajęcia obiektów należących do organów władzy i administracji państwowej, organizacji politycznych i społecznych albo innych obiektów i urzędzeń ważnych dla bezpieczeństwa państwa lub gospodarki narodowej.

2. Decyzję o użyciu środków wymienionych w ust. 1 podejmują szefowie wojewódzkich urzędów spraw wewnętrznych albo osoby przez nich upoważnione. W przypadkach niecierpiących zwłoki decyzje podejmują dowódcy oddziałów, pododdziałów lub patroli.

§ 21. Chemiczne środki obezwładniające i pociski miotane należy stosować ostrożnie, uwzględniając ich właściwości, które mogą stanowić zagrożenie dla zdrowia ludzkiego.

Użycie wodnych środków obezwładniających.

§ 22. Wodne środki obezwładniające: armatki wodne lub woda z hydrantów i innych urzędzeń miotających mogą być użyte w razie:

- 1) rażącego zakłócenia porządku publicznego,
- 2) bezpośredniego zagrożenia albo zajęcia obiektów na-

leżących do organów władzy i administracji państwowej, organizacji politycznych i społecznych albo innych obiektów i urzędzeń ważnych dla bezpieczeństwa państwa lub gospodarki narodowej.

§ 23. Decyzję o użyciu armatki wodnej podejmują szefowie wojewódzkich urzędów spraw wewnętrznych albo osoby przez nich upoważnione.

Użycie psów służbowych.

§ 24. 1. Funkcjonariusze mają prawo użycia psów służbowych jako środka przymusu w następujących przypadkach:

- 1) odpierania czynnej napaści,
- 2) zatrzymywania i obezwładniania osób,
- 3) w innych przypadkach, w których funkcjonariusz jest uprawniony do użycia broni palnej.

2. Używany jako środek przymusu pies służbowy powinien mieć nałożony kaganiec, z wyjątkiem przypadków, o których mowa w ust. 1 pkt 3.

Przepisy końcowe.

§ 25. 1. Fakt zastosowania środka przymusu funkcjonariusz dokumentuje w notatniku służbowym.

2. W razie spowodowania uszkodzenia ciała człowieka lub szkody w mieniu użyciem środka przymusu, funkcjonariusz sporządza notatkę urzędową i przedstawia ją przełożonemu.

§ 26. Przełożeni są obowiązani:

- 1) systematycznie badać zasadność, warunki i sposób stosowania środków przymusu bezpośredniego przez podległych im funkcjonariuszy,
- 2) sprawdzać znajomość przez funkcjonariuszy przepisów regulujących warunki i sposoby stosowania środków przymusu bezpośredniego.

§ 27. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Spraw Wewnętrznych: C. Kiszczyk

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SPRAW WEWNĘTRZNYCH

z dnia 6 stycznia 1984 r.

w sprawie warunków użycia broni palnej przez funkcjonariuszy Służby Bezpieczeństwa i Milicji Obywatelskiej.

Na podstawie art. 9 ust. 4 ustawy z dnia 14 lipca 1983 r. o urzędzie Ministra Spraw Wewnętrznych i zakresie działania podległych mu organów (Dz. U. Nr 38, poz. 172) zarządza się, co następuje:

§ 1. Rozporządzenie określa warunki i sposób postępowania przy użyciu broni palnej przez funkcjonariuszy Służby Bezpieczeństwa i Milicji Obywatelskiej oraz zasady użycia broni palnej przez oddziały i pododdziały zwarte Milicji Obywatelskiej.

§ 2. Funkcjonariusze Służby Bezpieczeństwa i Milicji Obywatelskiej, zwani dalej „funkcjonariuszami”, mają prawo użycia broni palnej w przypadkach określonych w

art. 9 ust. 1 ustawy z dnia 14 lipca 1983 r. o urzędzie Ministra Spraw Wewnętrznych i zakresie działania podległych mu organów (Dz. U. Nr 38, poz. 172), zwanej dalej „ustawą”.

§ 3. 1. Funkcjonariusze przed użyciem broni palnej są obowiązani:

- 1) wezwać osobę do zachowania się zgodnego z prawem, a zwłaszcza do natychmiastowego porzucenia broni lub niebezpiecznego narzędzia, zaniechania zamachu, przemocy, ucieczki,
- 2) wezwać osobę do zatrzymania się wołając: „Stój — Milicja (Służba Bezpieczeństwa)”, a w razie niez-

trzymania się osoby zagrożić użyciem broni palnej wzywając: „Stój — bo strzelam”,

- 3) dać strzał ostrzegawczy w górę, jeżeli wezwania wymienione w pkt 1 i 2 okazały się bezskuteczne,
- 4) osobę konwojowaną przed rozpoczęciem konwoju uprzedzić, że w razie podjęcia próby ucieczki użyta zostanie broń palna.

2. Przepisów ust. 1 pkt 2 i 3 nie stosuje się, gdy wszelka zwłoka groziłaby bezpośrednim niebezpieczeństwem dla życia ludzkiego bądź mienia o znacznej wartości albo uniemożliwiłaby ujęcie niebezpiecznego przestępcy.

3. Broni palnej nie używa się względem kobiet o widocznej ciąży, starców, dzieci do lat 13 i osób ułomnych o widocznym kalectwie.

4. Użycie broni palnej powinno następować w sposób wyrządzający możliwie najmniejszą szkodę osobie, przeciwko której użyto broni, i nie może zmierzać do pozbawienia jej życia, a także narażać na niebezpieczeństwo utraty życia lub zdrowia innych osób.

§ 4. W razie wykonywania czynności służbowych przez dwóch lub więcej funkcjonariuszy, decyzję o użyciu broni palnej podejmuje funkcjonariusz, któremu zlecono dowodzenie lub kierowanie daną czynnością. Jeżeli nie ma on możliwości wydania rozkazu, decyzję o użyciu broni palnej podejmuje funkcjonariusz wykonujący czynność.

§ 5. 1. Użycie broni palnej przez oddziały i pododdziały zwarte Milicji Obywatelskiej następuje na rozkaz dowódcy, w przypadkach określonych w art. 9 ust. 1 i art. 10 ust. 1 ustawy oraz zgodnie z zasadami określonymi w § 3.

2. Dowódca oddziału lub pododdziału zwartego Milicji Obywatelskiej wykonuje czynności, o których mowa w § 3 ust. 1 oraz w § 6 ust. 1.

§ 6. 1. W każdym przypadku użycia broni palnej funkcjonariusze są obowiązani:

- 1) zabezpieczyć miejsce zdarzenia,
- 2) w miarę możliwości ustalić świadków zdarzenia,
- 3) natychmiast zameldować przełożonemu o użyciu broni palnej i sporządzić w tej sprawie pisemny raport.

2. Jeżeli wskutek użycia broni palnej nastąpiło zranienie człowieka, funkcjonariusz obowiązany jest udzielić pierwszej pomocy i zapewnić opiekę lekarską.

3. Jeżeli zdarzenie miało miejsce poza rejonem macierzystej jednostki, w której funkcjonariusz pełni służbę, powiadamia on również terytorialnie właściwego szefa rejonowego (miejskiego, dzielnicowego) urzędu spraw wewnętrznych lub dyżurnego tego urzędu.

4. Szefowie i dyżurni wymienieni w ust. 3 obowiązani są spowodować zabezpieczenie wszelkich śladów i dowodów związanych z użyciem broni palnej.

§ 7. Przełożony obowiązany jest:

- 1) zbadać, czy użycie broni palnej nastąpiło zgodnie z obowiązującymi przepisami,
- 2) zawiadomić niezwłocznie o każdym przypadku użycia broni palnej wyższego przełożonego, a jeżeli w wyniku jej użycia nastąpiła śmierć lub zranienie człowieka — również prokuratora.

§ 8. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Spraw Wewnętrznych: C. Kiszczyk

Reklamacje z powodu niedoręczenia poszczególnych numerów zgłaszać należy do Administracji Wydawnictw Urzędu Rady Ministrów (ul. Powsińska 69/71, 00-979 Warszawa, skrytka pocztowa 81) po otrzymaniu następnego kolejnego numeru.

Redakcja: Urząd Rady Ministrów — Biuro Prawne, Warszawa, Al. Ujazdowskie 1/3.
Administracja: Administracja Wydawnictw Urzędu Rady Ministrów, ul. Powsińska 69/71, 00-979 Warszawa (skrytka pocztowa 81), tel. 28-90-01 w. 608 i 42-14-78

Tłoczono z polecenia Prezesa Rady Ministrów
w Zakładach Graficznych „Tamka”, Zakład nr 1, Warszawa, ul. Tamka 3.